

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3121/2020
28.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милија Трифуновић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Народне скупштине, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 826/20 од 03.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 826/20 од 03.06.2020. године, другог става изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 244/16 од 06.07.2016. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име неисплаћених дневница за учешће у раду – заседањима Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, за временски период од 02.11.2009. године до 31.05.2012. године исплати тужиљи нето износ од 690.277,07 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину исплати тужиљи нето износ од 89.342,20 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавеже тужена на исплату неисплаћених дневница за учешће у раду – заседањима Народне скупштине Републике Србије и њених одбора у периоду од 02.11.2009. године до 31.05.2012. године, у бруто износу од 958.918,48 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавеже тужена на исплату неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину у бруто износу од 124.072,00 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде трошкова

парничног поступка исплати тужиљи износ од 417.475,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Допунском пресудом Првог основног суда у Београду П1 244/16 од 08.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена на исплату неисплаћених дневница за учешће у раду – заседањима Народне скупштине Републике Србије и њених одбора за временски период од 02.11.2009. године до 31.05.2012. године, у бруто износу од 1.013.956,21 динар са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена на исплату неисплаћених дневница за учешће у раду – заседањима Народне скупштине Републике Србије и њених одбора за временски период од 02.11.2009. године до 31.05.2012. године, у нето износу од 728.902,53 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате.

Допунском пресудом Првог основног суда у Београду П1 244/16 од 22.02.2019. године обавезана је тужена да надокнади тужиљи трошкове поступка у износу од 417.475,00 динара са законском затезном каматом од 06.07.2016. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 826/20 од 03.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 244/16 од 06.07.2016. године у првом, трећем, четвртном и петом ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 244/16 од 06.07.2016. године у другом ставу изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена на исплату неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2009. годину у износу од 18.925,80 динара са законском затезном каматом од 31.12.2009. године до исплате, за 2010. годину у износу од 21.687,20 динара са законском затезном каматом од 31.12.2010. године до исплате, за 2011. годину у износу од 24.083,40 динара са законском затезном каматом од 31.12.2011. године до исплате и за 2012. годину у износу од 24.643,80 динара са законском затезном каматом од 31.12.2012. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена допунска пресуда Првог основног суда у Београду П1 244/16 од 08.11.2019. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену – другог става изреке, тужиља је на основу члана 403. и члана 404. ЗПП благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

О ревизији тужиље није одлучивано на основу члана 404. ЗПП, јер је чланом 403. став 2. тачка 2. тог Закона прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужилџина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилџа је била народни посланик на сталном раду у Народној скупштини Републике Србије почев од 01.07.2008. године. Решењем Административног одбора Народне скупштине од истог датума тужилџа је примљена у радни однос и утврђен јој је коефицијент за обрачун и исплату плате у висини од 8,60, као и право на додатак на плату од 0,4% за сваку пуну годину рада остварену у радном односу. Радни однос тужилџе престао је 06.04.2013. године. Укупно дуговање тужене на име регреса, у складу са чланом 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини, за 2009, 2010, 2011. и 2012. годину износи 89.342,20 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини обавезао тужену на исплату регреса за коришћење годишњег одмора у нето износима.

Другостепени суд је у том делу преиначио првостепену пресуду и одбио тужилџин захтев за исплату регреса. По становишту тог суда, тужилџа нема право на исплату регреса јер је чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама предвиђено да је у коефицијент за обрачун плате лица на која се тај закон односи урачунат додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Изложено правно становиште другостепеног суда прихвата и овај суд.

Законом о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије („Службени гласник Републике Србије“ број 7/91 - ступио на снагу 13.02.1991. године), прописано је да народном посланику на сталном раду у Скупштини припада регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 60% од просечне зараде запосленог у Републици, исплаћене у последња три месеца (члан 21). Према члану 25. тог Закона, примања народних посланика (чланови 10-24) обрачунавају се у висини утврђеној тим Законом, ако посебним законом или прописом донетим на основу закона није другачије одређено.

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/01 – ступио на снагу 01.07.2001. године) прописано је да коефицијент за обрачун и исплату плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 2), и да коефицијент за обрачун и исплату плате народног посланика на сталном раду у Народној скупштини износи 8,60 (члан 7).

Правилна примена наведених законских одредби подразумева да се на примања народних посланика на сталном раду у Народној скупштини примењују одредбе Закона о платама у државним органима и јавним службама, као посебног Закона на који упућује члан 25. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије.

Због тога нису основани наводи ревизије да је о исплати регреса у овом случају требало одлучити применом члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије. По становишту Врховног касационог суда, примена наведене одредбе искључена је по члану 25. истог Закона, без обзира што члан 15. Закона о платама у државним органима и јавним службама није ставио ван снаге члан 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, јер је чланом 13. наведеног Закона одређено да ће се исплате плате (и додатака) вршити најдуже до 31.12.2001. године, што значи да је и примена члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини ограничена до наведеног датума.

Следствено изложеном, другостепени суд је правилном применом материјалног права закључио да је накнада за регрес, у складу са чланом 4. Закона о платама и државним органима и јавним службама (посебан Закон) већ садржана у коефицијенту за обрачун плате и да је на тај начин за спорни период и исплаћена, што тужиљин захтев у том делу чини неоснованим.

Из ових разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић